

Zachvěly se Čechům ovary?

„Snad na mě ani nerozsvěcujte,“ začíná Vendelín, jedna z hlavních postav divadelní hry, kterou pod taktovkou Lady Leszkowové nazkoušeli, a 14. prosince následně i předvedli slušně naplněnému divadelnímu sálu, studenti hlineckého gymnázia zaštitěni jejich divadelním souborem GT Hlinsko. Osvětlovače nechala tato výzva chladným, a tak mohla zhruba hodinová pouť příběhem začít.

Studenti se tentokrát rozhodli pro adaptaci divadelních her současného českého dramatika Davida Drábka. Množné číslo není zvoleno omylem, neboť představení s názvem *Aby se Čechům ovary zachvěly* vzniklo spojením dvou různých Drábkových her, konkrétně *Žabikuchu s Náměstím bratří Mašínů*. Hned zpočátku je třeba říci, že propojení se podařilo, není nikterak násilné a divák neznalý děje obou původních her bude mít problém rozpoznat, že nejde o jednu celistvou adaptaci.

Výše zmíněný Vendelín je ženatý muž v invalidním důchodu, který je vnitřně smířený se svým nudným životem a neváhá to svými sarkastickými poznámkami patřičně doložit. Může se zdát, že je to jediná možná obrana hlavně před jeho v jednom velkém klišé žijící ženou Petrou, jež svou pozornost střídavě upíná na televizní obrazovku a na poučování Vendelína. To Rita, prodávající na tramvajové zastávce Nový prostor, ač zoufale osamocená, snaží se vyvarovat sebemenšího náznaku komunikace s vedle stojícím bezdomovcem. Povedeně zahrany vnitřní monolog, který se střídá se skutečnými vizuálními či verbálními projevy vůči bezdomovci, dává divákovi tušit, jak velké úsilí to Ritu stojí. Podstatně jinak své problémy řeší Vladimír, skutečným životem téměř nedotčený perfekcionista, jenž před realitou uniká do světa počítačových her. Do jeho pokrouceného vnímání světa znenadání vstupuje podomní prodejkyň Lenka, s níž se sblíží a která je později hlavním katalyzátorem procesu, kdy Vladimír nadobro ztrácí cit pro rozdíl mezi realitou a virtuální simulací. Osudy postav všech tří příběhových linií, žijících jiné a přitom v mnohém tak totožné životy, se záhy protínají v jednom bodě.

Jednotlivá dějství jsou proložena vystoupením nestárnoucí popové hvězdy Homo Zapíka, který bez sebemenšího ostychu rozjíždí na pódiu taneční a hudební one man show. Parodie na porevolučního zasloužilého umělce, co bez skrupulí předvede přesně to, co před minutou ještě odsoudil jako zločin proti pravé muzice, je to vsutku impozantní. Mizerná angličtina, špatné taneční pohyby a oplzlé řeči směrem k dámské části publika a vám je rázem jasné, že tohle už jste (bohužel) někde viděli.

Ze hry lze vyzdvihnout především část, ve které Vladimír, coby hlavní hrdina počítačové hry, odraží útoky proti němu proudících nepřátel a neohroženě směřuje za vítězstvím. Ze zakřiknutého jedince se rázem stává sebejistý alfa samec, který si hravě poradí s každou komplikací. Zde je třeba ocenit invenci, s jakou byly do scénáře začleněny mnohé tradiční prvky počítačových her různých žánrů, od akční střílečky až po adventuru, pro kterou je nutné užít logického myšlení. Promítnout se podařilo i některé návyky hráčů počítačových her; v jedné chvíli volí Vladimír špatné řešení a hra končí neúspěchem, neváhá však a okamžitým znovunačením hry do pozice před danou chybu docílí možnosti svůj mylný úsudek napravit.

„Ovarům“ lze vytknout občasnou přepřácanost, kdy se v krátkém časovém úseku na scéně postupně nahromadila spousta více či méně skrytých narážek a divák mohl mít problém stihnout všechny rozšifrovat. Hra by si rovněž jistojistě zasloužila i výraznější konec. Herecké výkony byly až na drobná zaváhání, kterým se prostě na podobné úrovni nelze vyhnout, více než solidní a vyzdvihovat konkrétní jedince by nebylo příliš košer, neb inscenace byla z velké části kompaktní právě díky vyrovnaným výkonům všech zúčastněných.

Celkově lze říci, že tato, již třetí plnohodnotná, hra studentského souboru GT Hlinsko, přesvědčivě pokračuje cestou, kterou se studenti vydali. Oproti počátkům vymizely multimediální prvky, zůstala zachována živá kapela (mimochodem, tu považuji za jednu z hlavních předností tohoto divadelního souboru) a zlepšila se práce s dialogy, kdy rozhovory v naprosté většině znějí přirozeně, což se dříve ne vždy beze zbytku dařilo. Z toho všeho vyplývá, že je to cesta správným směrem.

Petr Boháč